

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobkyně: **Mgr. Bc. J. H.**, narozena X,
bytem X

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**,
sídlem Křížová 25, 150 00 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. X ze dne 20. 1. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se v řízení před žalovanou domáhala změny data přiznání invalidity, a to již od roku 2007. Tuto žádost žalovaná zamítla, když na základě posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Cheb dospěla k závěru, že žalobkyně měla nárok na invalidní důchod pro invaliditu ve třetím stupni se vznikem invalidity dne 21. 8. 2012. Do té doby žalobkyně trpěla poklesem pracovní schopnosti o 15 % (od 14. 10. 2007 do 31. 12. 2009), resp. 20 % (od 1. 1. 2010 do 20. 8. 2012). Podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, platí, že pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.
2. Žalobkyně proti tomuto závěru brojila námitkami, ve kterých rozporovala nezohlednění

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

zdravotního stavu od října 2007, kdy byla poprvé hospitalizována v Psychiatrické nemocnici v D. Podle žalobkyně jí měla být k říjnu 2007 uznána alespoň částečná invalidita. Námitky žalovaná zamítla a své předchozí rozhodnutí potvrdila. V řízení o námitkách nechala žalovaná vypracovat posudek svým lékařem, z něhož vyplynulo, že hlavní příčinou nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně spadá pod kapitolu V (Duševní poruchy a poruchy chování), položku 3e (Schizofrenie, schizofrenní poruchy a poruchy s bludy, zvláště těžké postižení) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity). Pro míru poklesu pracovní schopnosti u tohoto postižení vyhláška o posuzování invalidity stanovuje rozmezí 70–80 %. Lékař žalované upřednostnil dolní hranici, tj. 70 %. Za datum vzniku invalidity určil den 21. 8. 2012 s trvalou platností posudku. V předchozím období, tj. ode dne hospitalizace v Psychiatrické nemocnici v D. (14. 10. 2007), byl zdravotní stav žalobkyně stabilizovaný. Teprve v srpnu 2012 se u žalobkyně začala objevovat psychotická symptomatologie s vlivem na její aktivity.

3. Proti rozhodnutí žalované brojila žalobkyně žalobou, v níž zopakovala své námitky ze správního řízení. Roku 2012 vyvrcholily potíže, které však byly přítomné již od roku 2007. Od roku 2007 by tedy žalobkyně měla být uznána invalidní. Žalobkyně byla sice schopna v té době pracovat i studovat na zkrácený pracovní úvazek, neodpovídalo to ovšem jejímu zdravotnímu stavu.
4. Žalovaná ve vyjádření k žalobě sdělila, že invalidita nastává až dosažením zákonem požadované úrovně. Podle posudkových závěrů lékařů okresní správy sociálního zabezpečení i žalované až do dne 21. 8. 2012 u žalobkyně o invaliditu nešlo. Dále žalovaná navrhla důkaz posudkem od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí.

Posouzení věci

5. Napadený výrok rozhodnutí žalované krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Předmětem řízení bylo posouzení nároku žalobkyně na invalidní důchod, tedy na dávku podmíněnou dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem. Podle § 39 odst. 1 a 2 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, platí, že pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 % (odst. 1). O invaliditu prvního stupně se jedná, jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 % [odst. 2 písm. a)]. O invaliditu druhého stupně se jedná, jestliže jeho pracovní schopnost poklesla nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 % [odst. 2 písm. b)]. O invaliditu třetího stupně se jedná, jestliže jeho pracovní schopnost poklesla nejméně o 70 % [odst. 2 písm. c)].
7. V přezkumném řízení soudním jsou k posouzení zdravotního stavu a pracovní schopnosti osob i k zaujetí posudkových závěrů o invaliditě ze zákona povolány posudkové komise (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení). V soudní praxi je důkaz posudkem posudkové komise chápán jako případ předepsaného důkazu (srov. rozsudek NSS č. j. 2 Ads 58/2003-75 ze dne 4. 12. 2003, č. 133/2004 Sb. NSS).
8. Soud hodnotí posudek jako každý jiný důkaz v rámci volného hodnocení důkazů [§ 77

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

odst. 2 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)]. Nejsou-li namítány jiné vady řízení, soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí orgánů sociálního zabezpečení ve věci invalidity ověřuje pouze to, zda je posudek posudkové komise úplný a přesvědčivý (např. rozsudek NSS č. j. 4 Ads 13/2003-54 ze dne 25. 9. 2003, č. 511/2005 Sb. NSS), případně – namítá-li to žalobkyně – zda byla příslušná posudková komise řádně obsazena (např. rozsudek NSS č. j. 6 Ads 11/2013-20 ze dne 15. 5. 2013). Posudek, který splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí (např. rozsudek NSS č. j. 4 Ads 61/2010-63 ze dne 11. 11. 2010, č. 2240/2011 Sb. NSS).

9. Z těchto důvodů si soud vyžádal, aby posudková komise, konkrétně odbor posudkové služby v Plzni, vypracovala posudek o zdravotním stavu žalobkyně.
10. Posudková komise dospěla k závěru, že pracovní schopnosti žalobkyně k datu vydání napadeného rozhodnutí poklesly o 70 %, a proto se v jejím případě jedná o invaliditu třetího stupně podle § 39 odst. 2 písm. c) zákona o důchodovém pojištění. Tento stav existoval ke dni 21. 8. 2012, tj. ke dni psychiatrického nálezu prokazujícího přítomnost psychotické symptomatologie s dopadem na aktivity žalobkyně. Posudková komise u žalobkyně shledala zvláště těžké postižení podle kapitoly V, položky 3e přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, tzn. paranoidní schizofrenii s postprocesuálním defektem. Pro míru poklesu pracovní schopnosti u zmíněného postižení vyhláška stanovuje rozmezí od 70 % do 80 %. Posudková komise nezvolila dřívější datum vzniku invalidity požadované žalobkyní, tedy den 14. 10. 2007. K navrhovanému dni až do dne nálezu (21. 8. 2012) byl stav žalobkyně stabilizovaný. Posudková komise se tak shodla s lékařem okresní sociální správy i žalované na určení invalidity nejen co do diagnózy, ale též co do datace.
11. Vůči tomuto posudku žalobkyně neuplatnila žádné věcné námitky, pouze uvedla, že s ním nesouhlasí a trvá na uznání invalidity od roku 2007.
12. Posudek splňuje formální náležitosti vyžadované § 7 vyhlášky o posuzování invalidity, včetně pracovního doporučení, podle něhož žalobkyně není schopna práce ani za ulehčených podmínek. Podrobně též vyvrací názor žalobkyně, že by měla být shledána invalidní od roku 2007, tj. od první hospitalizace v Dobřanech. Stav žalobkyně v rozmezí let 2007 do 2012 lékaři zhodnotili jako uspokojivě kompenzovaný, což odpovídá i tomu, že byla schopna pracovat a studovat. Narušení výkonu denních aktivit se nedaří kompenzovat od doby druhé hospitalizace. Takto pospané odborné hodnocení odpovídá i požadavkům vyjádřeným v rozhodovací činnosti správních soudů, neboť je z něj zřejmé, že v době první hospitalizace stav žalobkyně nepochybně neodpovídal invaliditě a nepochybně lze invaliditu konstatovat až od zhoršení stavu vedoucího k druhé hospitalizaci (srov. rozsudky NSS č. j. 3 Ads 6/2004-47 ze dne 19. 8. 2004, č. 404/2004 Sb. NSS, č. j. 4 Ads 434/2019-37 ze dne 2. 11. 2020).
13. Protože posudek splňuje požadavky setrvale kladené na tento typ důkazu, řádně prokazuje skutkový stav k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované. Jasně z něj plyne, že pracovní schopnosti žalobkyně poklesly o 70 % teprve ke dni 21. 8. 2012, což podle § 39 odst. 2 písm. c) zákona o důchodovém pojištění odpovídá invaliditě třetího stupně.
14. Z uvedených důvodů nedošlo k vadám v řízení před žalovanou a její rozhodnutí X ze dne 20. 1. 2020 je v souladu se zákonem. Soud proto žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

Žalobkyně neměla ve věci úspěch a úspěšné žalované náhrada nákladů nenáleží. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 9. dubna 2021

Mgr. Jan Šmakal, v.r.
samosoudce